

## Arrest

nr. 177 841 van 17 november 2016  
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

### DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 23 juli 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 juni 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN *loco* advocaat L. VANBRABANT en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 14 september 2015 aan op het Belgische grondgebied en diende op 23 september 2015 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) trof op 23 juni 2016 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan op 24 juni 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

#### *"A. Feitenrelaas*

*U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Malola (district Surobi, provincie Kabul). U bent Kuchi. U bent ongehuwd. U ging nooit naar school en bent dus ongeletterd gebleven. U werkte als schapenhoeder.*

*Uw vader kende een grondconflict met uw neven. Deze neven waren ook actief bij de Taliban. In de tweede maand van 2006 was u in de bergen toen u een groepje Talibs ontmoette. De meesten waren gemaskerd maar u vermoedt dat uw neven bij hen waren. De Taliban wilden een van uw schapen stelen. U ging vervolgens met hen in discussie, waarop zij u aanvielen en ernstig verwondden. U keerde terug naar het dorp en zag op de weg een legervoertuig. U zat onder het bloed en de soldaten wilden weten wat er met u gebeurd was. U loog dat u gevallen was. U meent dat de Taliban wel konden zien dat u met de militaire praatte. Enkele dagen later kwamen bij een gevecht tussen het leger en de Taliban verschillende Talibs om het leven. Uw oom kwam naar jullie huis, toonde zijn respect en vertelde dat de Taliban naar u op zoek waren. Zij meenden dat u voor de autoriteiten gespioneerd had en informatie had gegeven over hun aanwezigheid in de bergen. Omdat u voor uw leven vreesde, moest u het dorp en Afghanistan verlaten. U moet toen ongeveer twintig jaar oud zijn geweest. Een smokkelaar bracht u via Jalalabad naar Torkham en zo naar Peshawar (Pakistan). Daar werden uw verwondingen nog enkele dagen verzorgd.*

*Vervolgens bent u via Iran en Turkije naar Griekenland gereisd. Van 2006 tot 2015 was u in Griekenland. De Griekse autoriteiten kenden u een rode kaart toe die u recht gaf op een legaal verblijf. Deze kaart werd op regelmatige basis verlengd. Hoewel u ooit een asielaanvraag indiende, werd u nooit gehoord door de Griekse autoriteiten.*

*In 2015 bent u naar België gekomen. Op 23 september 2015 ging u zich aanmelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een asielaanvraag in.*

*U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan waar u door de Taliban wordt gevisieerd. Bovendien acht u de algemene situatie in uw land van herkomst onveilig, reden waarom u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus vraagt.*

*Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een Afgaans paspoort zonder visa of in- of uitreisstempels en een kopie van de diverse verblijfsdocumenten die u in Griekenland kreeg.*

## **B. Motivering**

*Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.*

*Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van u dat u correcte verklaringen aflegt en waar mogelijk documenten voorlegt met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. Niettegenstaande u tijdens uw gehoor herhaaldelijk en uitdrukkelijk gewezen werd op de medewerkingsplicht die op uw schouders rust, blijkt uit het geheel van de door u afgelegde verklaringen en de door u voorgelegde stukken duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze plicht tot medewerking.*

*Er kon worden vastgesteld dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde verblijf in Afghanistan. Dit is nochtans belangrijk voor de inschatting van uw vrees voor vervolging en uw nood aan subsidiaire bescherming. Het belang duidelijkheid te verschaffen over uw feitelijke herkomst en uw eerdere verblijfplaatsen kan niet genoeg benadrukt worden. De werkelijke streek van herkomst is van essentieel belang voor het onderzoek van de nood aan internationale bescherming. Het is immers de streek van feitelijke herkomst in functie waarvan de vrees voor vervolging en het risico op ernstige schade zal onderzocht worden. Indien doorheen het onderzoek van het dossier moet worden vastgesteld dat een asielzoeker geen zicht biedt op zijn reële verblijfssituatie of regio van herkomst, dient te worden besloten dat de asielmotieven, die zich er zouden hebben voorgedaan, niet aangetoond worden. Een asielzoeker die over zijn eerdere verblijfplaatsen ongeloofwaardige verklaringen aflegt en daardoor het voor de asielinstanties onmogelijk maakt vast te stellen dat hij ook werkelijk afkomstig is uit een streek waar er een risico op ernstige schade bestaat en of hij niet de mogelijkheid heeft zich in een streek te vestigen waar geen zo een risico bestaat, maakt bovendien niet aannemelijk dat hij nood heeft aan subsidiaire bescherming.*

*In casu werd vastgesteld dat u het niet geloofwaardig heeft gemaakt dat u in Afghanistan gewoond heeft.*

*Zo dient te worden gewezen op uw bijzonder beperkte geografische kennis van de regio en van het land waarvan u zou afkomstig zijn. U stelt in Surobi te hebben gewoond maar kent geen enkel ander district van Kabul (CGVS, p.8). De namen Dehsabz (CGVS, p.11), Khak-e-Jabbar (CGVS, p.10) en Bagrami (CGVS, p.9) hoort u schijnbaar voor het eerst, hoewel het districten van Kabul zijn die aan Surobi grenzen. Van Paghman, een erg bekend district van de provincie Kabul, heeft u duidelijk ook nog nooit*

gehoord (CGVS, p.11). Koh-e Safi (CGVS, p.10) en Mehterlam (CGVS, p.10) zijn u ook niet bekend, hoewel ook deze districten een grens delen met Surobi. Over het aangrenzende district Qarghayi zegt u niet te weten of het een district of een provincie is (CGVS, p.10). Laghman zou dan weer een district van Jalalabad zijn (CGVS, p.10), terwijl het een provincie is die Surobi begrenst. Tagab, gelegen ten noorden van Surobi, noemt u dan weer een provincie hoewel het een district is dat tot Kapisa behoort (CGVS, p.10). Gevraagd of de naam Kapisa u iets zegt, antwoordt u dat Kapisa misschien een district is (CGVS, p.9). Ook de provincies Parwan en Logar, die eveneens aan Kabul en in het geval van Parwan zelfs aan Surobi grenzen, kent u duidelijk niet. U weet niet eens of het districten of provincies zijn (CGVS, p.10, 11). Gevraagd naar andere provincies van Afghanistan, zegt u er eerst geen te kennen (CGVS, p.16), waarna u slechts Jalalabad (hoofdstad van de provincie Nangarhar), Surobi (uw beweerde district van herkomst), Kabul, Kunar, Kandahar en "Kapisia" noemt (CGVS, p.16). Verder weet u niet waarom Darunta (dat verderop en in de richting van Jalalabad gelegen is) een bekende plaats is (CGVS, p.17), situeert u Kabul op hoogstens achttien kilometer van Surobi terwijl de info aantoont dat de afstand in werkelijkheid zeventig kilometer bedraagt (CGVS, p.17) en blijkt u niet te weten dat de Kabul-rivier door het district Surobi stroomt (CGVS, p.14).

Ook uw kennis van de dorpen rond Malola overtuigt niet. Gevraagd naar enkele namen van dorpen, moet u al nadenken na een eerste dorp te hebben genoemd (CGVS, p.9). Hussain Khail situeert u naast Tangi (CGVS, p.9), terwijl de info aantoont dat dit niet het geval is. Pate Kalay, een dorp dat dichtbij Malola gelegen is, kent u dan weer niet (CGVS, p.18). Het is bijzonder opmerkelijk dat iemand die twintig jaar in Surobi zou hebben gewoond, blijk geeft van dergelijk totaal gebrek aan geografische kennis. Dit is een eerste belangrijke aanwijzing dat u niet uit Surobi afkomstig bent.

Voorts dient te worden vastgesteld dat u niets of bijzonder weinig weet over belangrijke personen die in uw regio en in uw land actief zijn geweest. Shamsur Rahman Sher Alam, een Talib die van Surobi afkomstig is en in 2007 verantwoordelijk was voor alle militaire operaties van de Taliban in en rond Kabul, kent u niet (CGVS, p.15). Jalaludin Haqqani, leider van het gelijknamige terreurnetwerk, lijkt u evenmin bekend. U stelt louter dat hij een oudere van de Taliban was (CGVS, p.15). Voorts is het zeer merkwaardig dat u op de hoogte bent van het feit dat commandant Zardad in Engeland werd veroordeeld voor misdaden maar dat het u niet bekend is dat hij die misdaden tegen de menselijkheid pleegde als lid van de partij Hezb-i Islami en tijdens zijn werk aan een controlepost in Surobi (CGVS, p.14). Het is weinig aannemelijk dat een persoon uit Surobi niet meer zou weten over dergelijk persoon. Voorts kent u Faisal Babakarkhail niet (CGVS, p.15), hoewel het een jihadi commandant uit Surobi betreft, bekend om zijn strijd tegen de Russen. De naam Din Mohammad, nochtans de gouverneur van Kabul toen u daar nog zou hebben gewoond, zegt u ook niets (CGVS, p.12). Verder kent u geen Kuchi's die uw gemeenschap in de politiek vertegenwoordigden (CGVS, p.13). Van Sayyaf, volgens de info één van de meest controversiële politieke leiders van Afghanistan, zegt u al te hebben gehoord (CGVS, p.13), al blijkt telkens weer dat dit nog niet betekent dat u meer informatie heeft. Ook Burhanuddin Rabbani, voormalig president van Afghanistan die enkele jaren geleden door de Taliban vermoord werd, kent u niet. U zegt opnieuw dat u zijn naam hoorde maar weet niet eens of de man dood of levend is (CGVS, p.16). Het gebrek aan politieke kennis waarvan u blijk geeft, is veeleer ongewoon voor iemand die in Afghanistan zou hebben gewoond.

Nog andere verklaringen geven aan dat u niet van Surobi afkomstig bent. Zo stelt u dat de Taliban alomtegenwoordig waren in Surobi en dat de situatie bijgevolg zeer volatiel was (CGVS, p.19). Echter, gevraagd naar enkele voorbeelden van concrete incidenten in de regio, zegt u zich niets te herinneren (CGVS, p.14, 19). Ook dit is zeer merkwaardig. Voorts blijkt u niet op de hoogte van het feit dat Franse soldaten in 2008 verantwoordelijk werden voor de veiligheid in het district (CGVS, p.20). Dat u Afghanistan al in 2006 verliet, blijkt hiervoor geen afdoende verklaring, te meer de dood van tien Franse soldaten in Surobi in augustus 2008 alle media haalde. Ook daarvan heeft u geen weet (CGVS, p.20).

Nog tijdens het gehoor heeft u verklaard dat er in uw regio geen scholen waren in 2006, het jaar waarin u uit Afghanistan zou zijn weggegaan (CGVS, p.7, 8). Nochtans tonen statistieken van 2006 aan dat Kabul-provincie op het vlak van onderwijs relatief goed scoorde en dat bijna de helft van de kinderen in de provincie naar school ging. U heeft geen idee waar de kinderen van Malola voor onderwijs terecht konden (CGVS, p.18).

Verder blijkt nog dat u de Afghaanse kalender niet machtig bent. Gevraagd naar de namen van de Afghaanse kalender, verklaart u dat u zich slechts de maanden mizam en agrab kan herinneren, al weet u niet eens meer welke maand eerst komt (CGVS, p.8). Het is niet aannemelijk dat iemand die de Afghaanse kalender vele jaren lang zou hebben gehanteerd, deze na een verblijf in Europa zou vergeten. Verder gevraagd naar de betekenis van Nawrooz (het Afghaanse Nieuwjaar), denkt u verkeerdelijk dat dit de naam van de Afghaanse onafhankelijkheidsdag is (CGVS, p.8). Ook dit wijst er op dat u niet uit Afghanistan afkomstig bent.

Voorts dient te worden opgemerkt dat uit de aanwezige informatie blijkt dat het district Surobi tijdens de Afghaans- Russische oorlog (1979-1989) nagenoeg leegliep en dat velen naar Pakistan vluchtten. De kans dat u (geboren in 1986) met uw familie Surobi verliet, is bijgevolg reëel. Gevraagd of dit het geval was, stelt u dat u nog erg jong was toen jullie naar Naghlu (eveneens in Surobi) zijn gegaan en daar meerdere jaren woonden. Het is weinig aannemelijk dat een familie zich zou vestigen in een ander deel van dit zwaar getroffen district. Bovendien dient te worden opgemerkt dat u tijdens het gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken nog verklaarde dat u van geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan in Malola woonde (verklaring DVZ d.d. 10 februari 2016, punt 11). Dit is merkwaardig. Nog merkwaardiger is dat u tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal herhaalt dat u een tijdlang in Naghlu woonde maar dat u die periode plots niet meer in de tijd van de Afghaans-Russische oorlog maar veel later situeert, toen de Amerikanen naar Afghanistan kwamen en u ongeveer vijftien moet zijn geweest (CGVS, p.18). Dergelijke verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw beweerde herkomst uit Surobi verder.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen hebt u niet aannemelijk gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Surobi gelegen in de provincie Kabul. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Surobi heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan.

U werd tijdens het gehoor op de zetel van het CGVS d.d. 13 juni 2016 nochtans uitdrukkelijk gewezen op het belang van het afleggen van correcte verklaringen met betrekking tot uw identiteit, uw nationaliteit, de landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en reisdocumenten. U werd in de loop van het gehoor uitdrukkelijk geconfronteerd met de vaststelling dat er geen geloof kan worden gehecht aan feitelijke herkomst uit Afghanistan. U werd er vervolgens op gewezen dat het niet volstaat om louter te verwijzen naar uw Afghaanse nationaliteit en dat het voor de beoordeling van uw asielaanvraag van uitermate groot belang is dat u een duidelijk zicht geeft op uw eerdere verblijfplaatsen voor uw komst naar België. Er werd voorts benadrukt dat het gegeven dat u niet recent uit Afghanistan afkomstig bent en/of dat u een tijd in een derde land heeft verbleven op zich niet problematisch is, maar dat het wel belangrijk is dat u deze informatie meedeelt zodat het CGVS de mogelijkheid wordt gegeven uw asielaanvraag correct te beoordelen rekening houdend met al uw verklaringen. Er werd tot slot beklemtoond dat indien u het CGVS niet duidelijk maakt waar en onder welke omstandigheden u gedurende de laatste jaren voor uw komst naar België werkelijk heeft verbleven en geen correct zicht biedt op uw werkelijke achtergrond en leefsituatie, u evenmin de door u aangehaalde nood aan bescherming aannemelijk maakt (CGVS, p.11). Echter, u heeft er voor gekozen

vast te houden aan uw initiële verklaringen en u herhaalde afkomstig te zijn van Malola in het district Surobi.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u niet de waarheid heeft verteld over waar u verbleven heeft voor uw komst naar België. Desondanks het feit dat het CGVS u uitgebreid de kans heeft geboden hierover klaarheid te scheppen, blijft u ook na confrontatie met de bevindingen van het CGVS volharden in uw verklaringen, dit in weerwil van de plicht tot medewerking die op uw schouders rust. Door uw gebrekkige medewerking op dit punt verkeert het Commissariaat-generaal in het ongewisse over waar u voor uw aankomst in België in Afghanistan of elders leefde, onder welke omstandigheden, en om welke redenen u uw werkelijke streek van herkomst verlaten heeft. Door bewust de ware toedracht op dit punt, dat de kern van uw asielrelaas raakt, te verzwijgen maakt u bijgevolg niet aannemelijk dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade loopt.

Het CGVS benadrukt dat het uw taak is om de verschillende elementen van uw relaas toe te lichten en alle nodige elementen voor de beoordeling van uw asielaanvraag aan te reiken. Het CGVS erkent tegelijkertijd dat het een samenwerkingsplicht heeft, in de zin dat het de door u aangebrachte elementen moet beoordelen rekening houdend met de informatie over het land van herkomst en dat het er toe gehouden is na te gaan of er onder de door u aangebrachte elementen, elementen zijn die wijzen op een gegronde vrees of een reëel risico en die zo nodig bijkomend te onderzoeken. Een onderzoek in die zin werd uitgevoerd. Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst, en na een grondig onderzoek van alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken dient evenwel besloten te worden dat er in uw hoofde geen elementen voorhanden zijn die wijzen op een gegronde vrees tot vervolging of een reëel risico op ernstige schade bij terugkeer.

Het paspoort dat u heeft neergelegd, vermag bovenstaande argumentatie niet te weerleggen. Dit document geeft louter aan dat u in Kabul geboren bent maar zegt niets over uw verblijf in het district Surobi. Ook de Griekse verblijfsdocumenten herstellen het ongeloofwaardige karakter van uw verblijf in Surobi niet. Deze preciseren uw herkomst op geen enkele manier en vermelden enkel dat u in Afghanistan zou zijn geboren.

### C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

## 2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend op 4 november 1950 te Rome en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1989 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van “het zorgvuldigheidsbeginsel en het materiële motiveringsbeginsel als algemene beginselen van behoorlijk bestuur.” Verzoeker zet zijn enig middel als volgt uiteen:

“(…)

De verklaringen van een asielzoeker kunnen voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid als vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn, coherent en niet tegenstrijdig met algemeen gekende feiten.

De bewijslast rust in beginsel op de kandidaat- vluchteling: hij moet in de mate van het mogelijke bewijzen aanbrengen van de feiten die hij aanhaalt. Nadat een kandidaat-vluchteling aan de bewijslast die op hem rust heeft voldaan, is het vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet nagaan om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te onderzoeken en te beoordelen. Als uiteindelijk al het beschikbare bewijsmateriaal onderzocht is en de algemene geloofwaardigheid van de kandidaat-vluchteling afdoende is, dan dient hem het voordeel van de twijfel te worden toegekend. (UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, januari 1992, blz. 53, randnr. 205).

Er bestaat met andere woorden een gedeelde bewijslast tussen de kandidaat-vluchteling en de asielinstanties die over zijn aanvraag moeten oordelen. De kandidaat-vluchteling moet geloofwaardige verklaringen afleggen en die zo goed mogelijk met bewijsstukken onderbouwen.

Het Commissariaat-generaal is de enige asielinstantie met onderzoeksbevoegdheid en op haar rust dan ook

een zekere 'onderzoeksplicht'.

De Commissaris Generaal stelt vast dat verzoeker zijn vluchtmotieven onvoldoende aannemelijk kan maken. Dat dit belangrijk is voor de inschatting van de vrees voor vervolging en de nood aan subsidiaire bescherming.

Artikel 48/3 §1 Vreemdelingenwet bepaalt:

(...)

De beoordeling van feiten en omstandigheden zal dus ervoor moeten zorgen dat personen die bescherming behoeven als vluchteling in de zin van artikel 1 Vluchtelingenverdrag, correct als zodanig worden erkend.

Volgens artikel 1, par. A, al 2 van het Vluchtelingenverdrag geldt als 'vluchteling' elke , persoon die 'uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Art. 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet bepaalt op haar beurt:

(...)

Vastgesteld dient te worden dat de gegeven motieven de beslissing niet kunnen dragen, dat de beslissing aldus de materiële motiveringsplicht schendt.

De materiële motiveringsplicht vereist een beslissing op grond van deugdelijke motieven. Deze vereiste impliceert dat de aangehaalde motieven een juridisch en feitelijk juiste grondslag moeten hebben. Alleen zo kan een motivering afdoende zijn, m.n. duidelijk, concreet, nauwkeurig, draagkrachtig, waarheidsgetrouw en gestaafd door de onderliggende stukken. Dat daarnaast niet verder werd onderzocht of verzoeker aanspraak kon maken op het statuut van vluchteling in de zin van het Verdrag van Genève, dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De asielaanvraag van verzoekende partij werd ook niet met de nodige zorgvuldigheid onderzocht. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat bij de voorbereiding en bij het nemen van een overheidsbesluit alle relevante factoren en omstandigheden worden afgewogen.

In casu missen de motieven van de Commissaris Generaal feitelijke grondslag en werd bij het nemen van de beslissing niet met alle gegevens rekening gehouden. De Commissaris Generaal brengt een motivering van de weigeringsbeslissing aan die louter steunt op het onvoldoende aannemelijk kunnen maken van het asielrelaas alsook het niet voorleggen van bewijsstukken.

Het terugsturen van verzoeker naar Afghanistan houdt een ernstig gevaar in voor zijn leven en veiligheid.

In de bestreden beslissing waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd, meent de commissaris-generaal dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in het bezit is van de Afghaanse nationaliteit of voorgehouden (recente) afkomst uit Afghanistan.

De commissaris-generaal stelt derhalve in vraag dat verzoeker afkomstig is van Afghanistan.

Verzoeker is het niet eens met de bestreden beslissing en meent wel degelijk in aanmerking te komen voor het vluchtelingenstatuut, dan wel de subsidiaire bescherming.

Het Commissariaat-Generaal heeft met name geen rekening gehouden met zowel de correcte antwoorden alsmede met het specifieke profiel van de asielzoeker.

Bij de beoordeling en in het bijzonder deze afgeleid uit de feitelijke kennis van het land van nationaliteit van de verzoekende partij, houdt de Raad bij de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht rekening met het aangehouden profiel van de verzoekende partij. Hij onderzoekt, naast de vraag of deze redenen feitelijk juist zijn en steun vinden in hetgeen waarop de Raad in rechte vermag acht te slaan, of deze correct zijn beoordeeld door de verwerende partij en of hij op grond daarvan en al naargelang het geval, al dan niet aangevuld met de voor de besluitvorming relevante gegevens waarop hij in het raam van de uitoefening van zijn bevoegdheid in volle rechtsmacht in rechte vermag acht te slaan, kan beslissen. Deze beoordeling van de feitelijke kennis geschiedt in concreto.

In de eerste plaats wordt rekening gehouden met de kennis ter zake in hoofde van de verzoekende partij van feitelijke gegevens die behoren tot de onmiddellijke leefomgeving van de verzoekende partij. Naargelang de aard van het voorgehouden profiel, kan ook rekening worden gehouden met de feitelijke kennis van de ruimere leefomgeving waarbij deze kennis in hoofde van de verzoekende partij daarbij uiteraard minder doorslaggevend is en er alleszins niet kan toe leiden dat de onwetendheid inzake feitelijke gegevens binnen de onmiddellijke leefomgeving die de beoordeling het meest bepalen, buiten beschouwing wordt gelaten. (RvV, nr 160.516, 21 januari 2016)

Verzoeker wijst erop dat hij behoort tot de Kuchi welke één van de armste en meest gemarginaliseerde gemeenschappen in Afghanistan is en de laagste scholingsgraad heeft, gegeven dat door het CGVS niet in acht werd genomen, laat staan onderzocht.

Het CGVS werpt verzoeker tegen dat hij geen weet heeft van scholen in de omgeving in 2006 en dat nochtans uit de statistieken blijkt dat Kabul-Provincie relatief goed scoorde wat betreft scholingsgraad en dat bij de helft van de kinderen naar school gingen.

In het administratief dossier leest verzoeker het volgende: "Ensuring good quality éducation and equitable access to education and skills are some of the important ways to raise human capital, reduce poverty and facilitate

economic growth. The overall literacy rate in Kabul province 58%, however, while two thirds of men are literate (66%), this is true for around half of women (48%) . In the population aged between 15 and 24 the situation for nearly three quarters (73%) of men and more than half (56%) of women are literate. However, the Kuchi population in the province has particularly low levels of literacy with just 2.8% of men and no women able to read and write.

On average just under half (46%) of children between 6 and 13 are enrolled in school. The proportion is similar for boys (48%) and girls (44%). Amongst the Kuchi population, one in twenty boys (5%) and one in fifty girls (2%) attend school in Kabul during the winter months and one in fifty boys and girls (2%) attend school in the province during the summer. " (blz. 127 van het administratief dossier)

Voor verzoeker, die tot de Kuchi behoort gaat de redenering van het CGVS dus niet op. De beslissing steunt derhalve alvast wat betreft de scholen op informatie die niet van toepassing is op verzoeker.

De overige weigeringsmotieven gaan over de beperkte geografische kennis van verzoeker en diens kennis van de belangrijkste machthebbers alsook van de Afghaanse kalender.

Verzoeker onderstreept nogmaals dat hij behoort tot de Kuchi, analfabeet is, verklaarde nooit zijn district te hebben verlaten en de hele dag schapen hoedde.

Het CGVS heeft geen enkele moeite gedaan om de waarachtigheid van deze verklaringen te onderzoeken maar verlangde anderzijds wel dat verzoeker een goede geografische kennis zou hebben van de omliggende districten. Ook de nabijheid van scholen werd tweemaal aangehaald tijdens het interview maar kan in het geval van verzoeker hem niet worden tegenworpen zoals reeds uiteengezet.

In het gehele interview werd enkel gehamerd op deze boekkennis maar werd op geen enkel ogenblik gevraagd naar de onmiddellijke leefomgeving van verzoeker.

Op welke berg hij zijn schapen hoedde? Waar deze schapen dronken? Of deze schapen op de markt verkocht werden en tegen welke prijs? Vragen waarop bij lezing van het administratief dossier niemand een antwoord op kan krijgen. Deze elementen zijn nochtans essentieel. Het Commissariaat heeft dan ook zodoende nagelaten eerst de onmiddellijke leefomgeving te toetsen om daarna over te gaan naar de ruimere omgeving.

Het Commissariaat haalt in de bestreden beslissing tenslotte nog aan dat verzoeker niet weet wie Din Mohamad is, nochtans gouverneur van Kabul toen hij vertrok. Ook Shamsur Rahman, een Talib afkomstig van Surobi en in 2007 verantwoordelijk voor alle militaire operaties van de Talib aan kende verzoeker niet.

Nogmaals wees beroeper erop dat hij niet geschoold is en behoort hij tot de meest achtergestelde gemeenschap binnen Afghanistan. Din Mohammad werd bovendien pas in augustus 2007 gouverneur dus kort voor het vertrek van verzoeker. Verzoeker heeft dus niet lang onder zijn regime geleefd. Ook de Talibancommandant Shamsur trad pas aan nadat verzoeker het land had verlaten. Voor het overleven van verzoeker in Griekenland gedurende meer dan 10 jaar was deze info bovendien niet langer relevant.

Verzoeker vraagt in hoofdde de bestreden beslissing te hervormen en hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde de beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat- generaal voor verder onderzoek.

Verzoeker behoudt zich het recht voor om nog bijkomende documenten neer te leggen."

2.2. Het aangevoerde middel is niet ontvankelijk voor zover verzoeker de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM. Onder "middel" dient immers conform vaste rechtspraak van de Raad van State te worden begrepen: "de voldoende en duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel of het overtreden beginsel en van de wijze waarop volgens de verzoekende partij deze rechtsregel of het beginsel wordt geschonden" (RvS 29 november 2006, nr. 165.291; RvS 8 januari 2007, nr. 166.392; RvS 2 maart 2007, nr. 168.403). Verzoeker laat na om te preciseren op welke wijze bovenstaande verdragsbepaling werd geschonden.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Waar verzoeker tegelijkertijd een schending aanvoert van de formele en de materiële motiveringsplicht, dient er op te worden gewezen dat hij niet in redelijkheid kan aanvoeren dat enerzijds de juridische en feitelijke overwegingen niet in de bestreden beslissing zijn weergegeven en anderzijds die redenen niet deugdelijk zijn (RvS 11 juli 2001, nr. 97.739). De schending van de formele motiveringsplicht kan, *in casu*, niet op ontvankelijke wijze worden ingeroepen, daar uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven, die de beslissing onderbouwen, kent (RvS 25 september 2002, nr.

110.660). Uit de bewoordingen van het aangevoerde middel blijkt bovendien dat verzoeker louter kritiek uit op de inhoudelijke correctheid van de motieven, zodat het middel verder vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht dient te worden onderzocht.

2.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 23 juni 2016, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.6. De bestreden beslissing, waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd, vindt haar juridische grondslag in de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De commissaris-generaal stelde vast dat verzoeker niet voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht omdat hij geen duidelijkheid heeft verschaft over zijn streek van herkomst en zijn eerdere verblijfplaatsen. In de bestreden beslissing wordt gewezen op de beperkte geografische kennis van verzoeker, die beweert in Surobi te hebben gewoond, doch geen enkel ander district van de provincie Kabul kent, noch aangrenzende provincies. Verzoeker kan blijkbaar ook zelf geen andere provincies opnoemen, weet niet waarom Darunta een bekende plaats is, situeert Kabul verkeerd ten opzichte van zijn woonplaats en weet niet dat de Kabul-rivier door Surobi stroomt. De commissaris-generaal meent dat verzoeker zijn kennis van de aangrenzende dorpen van zijn dorp Malola niet overtuigend is aangezien hij sommige dorpen verkeerd situeert en van andere dorpen nog nooit heeft gehoord. Verder blijkt de kennis van verzoeker over een aantal belangrijke figuren (zowel leiders van terreurbewegingen als politieke leiders) uit zijn regio en land van herkomst zeer beperkt. Een ander element dat er volgens de commissaris-generaal op wijst dat verzoeker niet van Surobi afkomstig zou zijn, is het gegeven dat verzoeker er niet in slaagt concrete incidenten met de Taliban aan te geven. Hoewel verzoeker zelf heeft gesteld dat de Taliban alomtegenwoordig waren in zijn regio, weet hij niet dat Franse soldaten in 2008 verantwoordelijk waren voor de veiligheid in zijn district en heeft hij niets vernomen over de dood van meer dan tien Franse soldaten in augustus 2008. Verder waren er volgens verzoeker in 2006 in zijn regio haast geen scholen terwijl uit de informatie blijkt dat de Kabul-regio op vlak van scholing relatief goed scoorde, is verzoeker de Afghaanse kalender niet machtig en kent hij het Afghaanse nieuwjaar niet. De commissaris-generaal wijst er ook nog op dat tijdens de Afghaans-Russische oorlog van 1979 tot 1989 veel Afghanen uit het district Surobi naar Pakistan zijn gevlucht en dat de kans reëel is dat verzoeker de regio samen met zijn familie verliet. Verzoeker antwoordde hierop dat hij naar Naghlu, eveneens binnen Surobi, is gevlucht en daar meerdere jaren heeft gewoond, hetgeen de commissaris-generaal niet aannemelijk acht. Er wordt daarbij ook gewezen op het feit dat dit niet overeenstemt met de andere gegevens die verzoeker heeft verklaard aangaande zijn woonplaatsen. Aangezien geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers afkomst uit het district Surobi, provincie Kabul, kan er volgens de commissaris-generaal ook geen geloof worden gehecht aan zijn asielrelaas, dat onlosmakelijk met deze regio verbonden is. De commissaris-generaal concludeert dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a), en b), van de vreemdelingenwet. Aangezien verzoeker geen duidelijkheid schept over zijn eerdere verblijfplaatsen in Afghanistan, kan hem geen subsidiaire bescherming worden toegekend, zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c), van de vreemdelingenwet. Wat de door verzoeker neergelegde documenten betreft, wordt er in de bestreden beslissing op gewezen dat zijn paspoort louter aangeeft dat hij in Kabul is geboren maar geen duidelijkheid schept over zijn beweerd verblijf in de regio Surobi en dat ook zijn Griekse verblijfspapieren het ongeloofwaardig karakter van zijn verblijf in Afghanistan niet kunnen herstellen, aangezien deze zijn herkomst op geen enkele manier vermelden.

2.7. In de eerste plaats wijst de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) erop dat verzoeker er met zijn algemene en theoretische beschouwingen over de bewijslast in asielzaken, de onderzoeksplicht van het Commissariaat-generaal, de toepasselijke wetgeving en de motiveringsplicht uit zijn middel, zonder deze concreet af te stemmen op de overwegingen in de bestreden beslissing, geenszins in slaagt een ander licht te werpen op de motieven van de bestreden beslissing. Het komt niet aan de Raad toe om een abstract en gestandaardiseerd betoog te gaan concretiseren op de bestreden beslissing en er een schending van een rechtsfiguur, zoals de motiveringsplicht, uit te distilleren, zonder dat hij over enig feitelijk aanknopingspunt beschikt.

2.8. Bijkomend dringt zich de vaststelling op dat verzoeker weliswaar betoogt dat “(h)et terugsturen van verzoeker naar Afghanistan (...) een ernstig gevaar in[houdt] voor zijn leven en veiligheid”, maar dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1, van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647).

2.9. De Raad merkt op dat de overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, in de eerste plaats moet nagaan of degene die een verzoek om internationale bescherming indient, werkelijk afkomstig is uit het land en de regio die hij beweert te zijn ontvlucht. Van iemand die een asielaanvraag indient, mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij een degelijke kennis heeft van zijn land van herkomst (cf. RvS 22 januari 2003, nr. 114.826). Het kan niet worden betwist dat de commissaris-generaal ertoe gerechtigd is verzoeker aardrijkskundige en maatschappelijke vragen te stellen, teneinde de afkomst van verzoeker te controleren (cf. RvS 23 januari 2006, nr. 154.036). Ook van een laaggeschoolde kan verwacht worden dat hij deze vragen kan beantwoorden (RvS 9 juli 2001, nr. 97.583).

2.10. In wezen stelt verzoeker in zijn middel dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met de door hem gegeven correcte antwoorden en met zijn specifiek profiel, waarbij hij er op wijst dat hij tot de Kuchi behoort, een van de armste en meest gemarginaliseerde gemeenschappen van Afghanistan, waarbij hij verwijst naar het theoretische concept van de zogeheten concentrische cirkels van de leefomgeving bij de beoordeling van de feitelijke kennis van de asielzoeker. Verzoeker wijst in verband met de overweging uit de bestreden beslissing dat er volgens hem geen scholen zouden zijn in zijn regio op de landeninformatie uit het administratief dossier (AD, stuk 17, Landeninformatie, Kabul – Provincial Profile) waaruit blijkt dat de Kuchi gemeenschap een zeer lage graad van geletterdheid kent en zeer weinig kinderen onderricht krijgen. Volgens verzoeker gaat *“de redenering van het CGVS dus niet op”* en steunt de bestreden beslissing, wat betreft de scholing, op informatie die niet op hem van toepassing is. Uit het gehoorverslag blijkt echter dat verzoeker, naar aanleiding van de vraag of hij ooit naar school was gegaan, verklaarde dat er toen geen school was in Afghanistan (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 13 juni 2016, p. 7), of tenminste niet in zijn *“area”* (*Ibid.*, p. 8). Uit de door verzoeker aangehaalde landeninformatie blijkt echter vooral dat er in de provincie Kabul wel degelijk voldoende scholen voorhanden waren en dat deze zelfs voor een ruime meerderheid van de kinderen op minder dan 5 km afstand gesitueerd zijn. Uit deze informatie blijkt ook dat er bij de Kuchi-minderheid slechts een zeer lage scholingsgraad bestaat en dat de geletterdheid gering is, maar het motief uit de bestreden beslissing heeft betrekking op de aanwezigheid van scholen in verzoekers regio en niet op zijn (onbestaande) persoonlijke scholing. Verzoeker gaat aldus uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. Aangezien verzoeker verklaarde de hele dag onderweg te zijn geweest met de dieren (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 13 juni 2016, p. 8), mag van hem worden verwacht dat hij op de hoogte is van de aanwezigheid van scholen in zijn regio, aangezien dit een feitelijk gegeven uit zijn onmiddellijke leefomgeving betreft. Verzoeker toont niet aan dat deze overweging uit de bestreden beslissing, dat op zichzelf geen determinerend motief uitmaakt, niet deugdelijk zou zijn.

2.11. Eveneens betreffende de weigeringsmotieven over zijn geografische kennis wijst verzoeker erop dat hij als Kuchi analfabeet is, dat hij nooit zijn district heeft verlaten en de hele dag schapen hoedde. De Raad wijst op het feit dat bij het gehoor werd vastgesteld dat verzoeker geen enkele ander district kende in zijn provincie Kabul en nog nooit gehoord leek te hebben van de namen van deze districten en evenmin de naburige provincies (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 13 juni 2016, p. 8-11). Verzoeker kon blijkbaar evenmin de afstand realistisch inschatten tussen Surobi en de hoofdstad Kabul (*Ibid.*, p. 17). Daargelaten de vraag of van verzoeker een encyclopedische kennis kan worden verwacht van zijn district en andere districten in de provincie Kabul of van naburige provincies, mag minstens van hem worden verwacht, indien hij inderdaad de hele dag schapen hoedde, dat hij goed op de hoogte is van de omliggende dorpen, terwijl zijn kennis hiervan hoegenaamd niet overtuigend is (*Ibid.*, pp. 9 en 18), en van waterlopen, terwijl hij niet scheen te weten dat de Kabul-rivier op enkele kilometers van zijn geboortedorp stroomt (AD, stuk 17, Landeninformatie, OCHA, Afghanistan: Kabul Province, Surobi district). Dergelijke gegevens behoren wel degelijk tot de onmiddellijke leefomgeving van een schapenhoeder. Verzoeker meent in zijn middel dat de vragen op welke berg verzoeker zijn schapen hoedde, waar ze dronken en tegen welke prijs ze verkocht werden, essentieel zouden zijn, maar hij toont niet aan hoe uit een antwoord op deze vragen zou blijken dat hij wel degelijk tot aan zijn vertrek uit Afghanistan in het district Surobi in de provincie Kabul zou hebben verbleven, hetgeen thans geenszins blijkt uit zijn verklaringen.

2.12. Ook wat zijn totale gebrek aan kennis van belangrijke personen uit zijn regio betreft, beroept verzoeker zich op zijn Kuchi-afkomst dat een van de meest achtergestelde groepen is in Afghanistan. Uit het gehoor blijkt dat verzoeker S. R. S. A. niet kent, die Talibanleider in Kabul was in 2007, noch J. H. van het gelijknamige terreurnetwerk. Verzoeker kan ook commandant Z., die in Engeland werd veroordeeld voor feiten die in Surobi werden gepleegd, nauwelijks kaderen (AD, stuk 5, gehoorverslag CGVS, 13 juni 2016, p. 14-15). Verzoeker blijkt ook F. B. geenszins te kennen, nochtans een bekende mudjaheddin-commandant uit Surobi (*Ibid.*, p. 15; AD, stuk 17, Landeninformatie, Faryadi Sarwar Zardad, etc...). Hoewel

van verzoeker, gelet op zijn profiel, wellicht niet redelijkerwijs kan worden verlangd dat hij een uitgebreide biografie kan geven van deze bekende figuren, mag minstens van hem worden verwacht dat hij hen correct kan situeren omdat ze een sterke link hebben met zijn beweerde regio van afkomst én omdat zijn asielrelaas gestoeld is op het gegeven dat hij onder de negatieve aandacht zou staan van de Taliban in zijn regio. Waar verzoeker in zijn middel stelt dat de Talibancommandant slechts aantrad nadat hij Afghanistan had verlaten en deze kennis voor hem niet langer relevant was om gedurende meer dan 10 jaar te overleven in Griekenland, doet hij zelf in belangrijke mate afbreuk aan het actueel karakter van zijn vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade omwille van het feit dat hij door de Taliban als een spion van de regering zou worden aanzien.

2.13. Vervolgens blijkt ook de kennis van de Afghaanse politiek van verzoeker ondermaats aangezien hij de voormalige president Burhanuddin Rabbani, die door de Taliban werd vermoord, niet kent, en hem de naam van de gouverneur van de provincie toen hij daar zou hebben gewoond, niets zegt (AD, stuk 5 gehoorverslag CGVS, 13 juni 2016, p. 12; AD, stuk 17, Landeninformatie, Din Mohammad, etc...). Het loutere feit dat verzoeker niet lang onder het regime van gouverneur Din Mohammad heeft geleefd, kan geen verklaring vormen voor het feit dat hij deze naam nog nooit lijkt te hebben gehoord. Samen met de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat verzoekers kennis van de Afghaanse politiek eerder ongewoon is voor iemand die jarenlang in Afghanistan zou hebben gewoond.

2.14. De Raad wenst bovendien te benadrukken dat de motivering van de bestreden beslissing als geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (cf. RvS 9 december 2005, nr. 138.319). Zo brengt verzoeker niets in tegen de vaststelling van de commissaris-generaal dat verzoeker geen enkel concreet incident in zijn regio kan opnoemen, hoewel hij beweerde dat de Taliban in Surobi alomtegenwoordig waren en de veiligheidssituatie bijgevolg problematisch kan worden genoemd (AD, stuk 5 gehoorverslag CGVS, 13 juni 2016, p. 19), noch tegen de vaststellingen dat hij onkundig is om de Afghaanse kalender te hanteren en dat hij het Afghaanse nieuwjaar 'Nawrooz' afdoet als de Afghaanse onafhankelijkheidsdag. Bovendien slaagt verzoeker er niet in de pertinente vaststelling te weerleggen dat het district, waaruit hij afkomstig is ten tijde van de Afghaans-Russische Oorlog, dus toen verzoeker geboren werd, nagenoeg ontvolkt werd en de meerderheid van de inwoners naar Pakistan vluchtten (AD, stuk 17, Landeninformatie, UNHCR Sub-Office Central Region, district profile Surobi). De verklaringen van verzoeker dat zijn familie toen gedurende enkele jaren (die hij overigens chronologisch willekeurig lijkt te situeren) naar Naghlu zou zijn getrokken, dat eveneens in Surobi ligt (AD, stuk 5 gehoorverslag CGVS, 13 juni 2016, p. 6-7), komen uiterst ongeloofwaardig over.

2.15. Vermits verzoeker er in zijn middel geenszins in geslaagd is zijn regio van herkomst aannemelijk te maken, sluit de Raad zich aan bij de conclusie van de commissaris-generaal dat *"(...) Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen (...) u niet aannemelijk [hebt] gemaakt daadwerkelijk afkomstig te zijn uit het district Surobi gelegen in de provincie Kabul. Gelet op de ongeloofwaardigheid van uw beweerde regio van herkomst in Afghanistan kan er evenmin enig geloof worden gehecht aan uw asielrelaas dat er onlosmakelijk mee verbonden is. Immers, aangezien er geen geloof kan gehecht worden aan het feit dat voor uw komst naar België in Surobi heeft verbleven, kan er evenmin geloof worden gehecht aan de feiten die zich volgens uw verklaringen in deze regio hebben voorgedaan. Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin en bestaan er evenmin zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat een asielzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt immers bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat vele Afghanen binnen Afghanistan verhuisd zijn (eventueel na een eerder verblijf in het buitenland). De geboorteplaats en de oorspronkelijke verblijfplaats(en) vormen derhalve niet noodzakelijk de (actuele) plaats of regio van herkomst. Het aantonen van de laatste verblijfplaats(en) binnen Afghanistan is dan ook essentieel, vermits er op grond van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet geen behoefte aan bescherming is indien een*

*asielzoeker afkomstig is uit een regio waar er geen risico op ernstige schade aanwezig is of als de asielzoeker over de mogelijkheid beschikt zich in zo'n regio te vestigen. Bijgevolg kan een asielzoeker, met betrekking tot de vraag of hij bij terugkeer een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dan ook niet volstaan met een loutere verwijzing naar zijn Afghaanse nationaliteit doch moet hij enig verband met zijn persoon aannemelijk maken ook al is daartoe geen bewijs van individuele bedreiging vereist. U maakt zelf het bewijs van een dergelijk verband met uw persoon onmogelijk door geen duidelijkheid te scheppen over uw voorgehouden verblijfplaatsen in en/of feitelijke herkomst uit Afghanistan. (...)”*

2.16. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen. Verzoeker toont niet aan dat de commissaris-generaal bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de motiveringsplicht.

Het aangevoerde middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

#### **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

##### **Artikel 1**

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

##### **Artikel 2**

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend zestien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN